

Arrest

nr. 287633 van 17 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

Verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 1 oktober 2019. Op 2 oktober 2019 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 februari 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 15 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaanse burger van Pashtoe origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent altijd woonachtig geweest in het dorp Babar Khoja, gelegen in het district Tagab behorend tot de provincie Kapisa. U genoot enkele jaren staatsonderwijs in de regio en liep ook school aan de plaatselijke madrassa. Uw familie houdt zich in Tagab bezig met de teelt van granaatappels. Vader [A. K.] overleed enkele jaren geleden ten gevolge van een nierziekte. De rest van de familie, onder wie uw vier jongere broers en zussen, verblijven momenteel nog steeds in de regio.

Een tweetal weken voor uw vertrek uit het land werd u door de taliban naar een lokaal gevechtsfront gestuurd waar u de strijdende mannen moest voorzien van het nodige voedsel. U deed dit samen met [J.] en [K.], twee klasgenoten uit de madrassa waar u schoolliep en tevens de plek waar de taliban jullie waren komen weghalen. Na drie dagen mochten jullie beschikken. Zeven leden van de taliban gingen met jullie mee. Bedoeling was dat zij in uw dorp van herkomst zouden overnachten om de daaropvolgende ochtend verder te trekken naar een ander front. Die nacht liep het evenwel stevig fout: de Afghaanse overheid wist van de komst van deze talibanleden en in de nacht voerden Afghaanse commando's een bombardement uit op het huis van [K.]. Echter, de taliban hadden zich niet schuilgehouden in dat huis maar wel in het huis van een neef van [K.]. Bij het bombardement vielen dan ook enkel onschuldige slachtoffers: [K.] zelf en een tiental van zijn familieleden vonden de dood.

Hoewel de aanval dus mislukte, wilden de taliban desalniettemin wraak nemen op de Afghaanse overheid. Daarom staken zij het huis van [M.] in brand, een arbaki uit de regio. Dit op zijn beurt zette kwaad bloed bij de zonen van die plaatselijke politiecommandant. Zij dachten dat u en [J.] samenwerkten met de taliban en zij verdachten jullie ervan de brand te hebben veroorzaakt. Eerst schoten ze de vader van [J.], [O.] genaamd, neer in de winkel die hij uitbaatte in de provinciehoofdstad van Tagab, daarna trokken ze richting uw oom [A. S.], die tevens gedeeltelijke eigenaar was van diezelfde winkel. De zonen waarschuwden hem dat zij op zoek waren naar u en dat zij u ook zouden doden. Er vond overleg plaats met uw familie en het was uiteindelijk uw grootvader die besliste dat het niet langer veilig was voor u in Afghanistan.

U vertrok ergens in 2018 uit Afghanistan en was uiteindelijk een jaar en tien maanden onderweg. Op 13 november 2018 werden uw vingerafdrukken genomen in Bulgarije. Daarna zou u onder meer nog zes maanden opgehouden zijn in Bosnië. Op 1 oktober 2019 kwam u uiteindelijk aan in België. Een dag later ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de zonen van arbakicommandant [M.]. Nog vreest u de taliban die u opnieuw naar de frontlinie zullen sturen. Ter staving van uw aanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele taskara, de taskara van uw vader, de originele enveloppe waarmee deze stukken opgestuurd werden en vier foto's waarop u afgebeeld staat in uw regio van herkomst.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij aankomst in België op 2 oktober 2021 verklaarde u nauwelijks vijftien jaar oud te zijn. De beslissing die u echter werd betekend door de Dienst Voogdij op 18 oktober 2019, stelt dat u op dat moment ouder was dan achttien jaar, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Heden lijkt u zich te herinneren dat u inderdaad meerderjarig bent (22-tal jaar) en de taskara die u voorlegt moet zulks bevestigen. U verduidelijkt dat u bij aankomst in het ongewisse was omdat u uw taskara nooit had bekeken (CGVS, p. 4). Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast.

Het CGVS merkt verder op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de familie van arbaki-commandant [M.], of met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst is tijdens het onderhoud met het CGVS gebleken dat het weinig waarschijnlijk is dat u ooit gedweept zou hebben met de taliban. U stelt dat de militante groepering u en twee vrienden, [J.] en [K.], zouden zijn komen rekruteren in de lokale madrassa waar jullie school liepen en dat jullie vervolgens drie dagen voor hen aan een frontlinie gewerkt zouden hebben, in de regio Achmadzai van het district Tagab. Echter, gevraagd om wat meer details te geven over dat conflictgebied en de gevechten daar, antwoordt u vaagweg dat “de arbaki’s en het nationale leger van Afghanistan er de taliban bekampen” (CGVS, p. 18). Gevraagd om een inschatting te maken van het aantal strijdende talibanleden daar, zegt u louter dat de militante groepering daar in “heel veel huizen” verblijft. Ook op de vraag hoelang er al in Achmadzai gevochten werd, komt u niet verder dan dat het al “lang” was (CGVS, p. 21). Dergelijke vage verklaringen met betrekking tot het strijdtoneel daar kunnen maar moeilijk overtuigen. Voorts ziet het CGVS niet in waarom de taliban zouden hebben willen rekenen op uw steun om klusjes te verrichten aan het front alsook om er voedsel te voorzien aan de strijders. Immers, u geeft zelf aan dat u geenszins de ambitie had om de groepering te vervoegen (CGVS, p. 18). Verwacht kan worden dat de taliban zich voor dergelijke hulpverlening in hoofdzaak richt tot mensen die hun zaak meer genegen zijn, en dat ze dus niet terugvallen op ongemotiveerde jongeren die bovendien nog eens uit een heel andere regio van het district afkomstig zijn. De vaststelling dat u de door u voorgehouden samenwerking met de taliban helemaal niet aannemelijk maakt, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas in ernstige mate.

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de reeks van incidenten, nadat u dus samengewerkt zou hebben met de taliban, evenmin konden overtuigen. U verklaart dat Afgaanse commando’s het huis van [K.] hebben gebombardeerd, omdat ze vermoedens hadden dat er zich zeven talibanleden schuilhielden nadat deze samen met u, [K.] en [J.] waren teruggekeerd naar het dorp. Naar eigen zeggen kwamen bij het bombardement geen talibanleden om het leven, maar wel [K.] en tien van zijn familieleden. Vooreerst ziet het CGVS niet in waarom de Afgaanse overheid nu precies zoveel moeite zou doen en zoveel middelen zou inzetten voor de arrestatie van deze zeven talibanleden, te meer u elders in uw onderhoud toch laat uitschijnen dat er bijzonder veel taliban aanwezig is in uw dorp van herkomst (CGVS, p. 22). Daarnaast is het weinig waarschijnlijk dat de Afgaanse overheid in deze zulk een grote inschattingsfout zouden gemaakt hebben, ook al omdat u niet kan verduidelijken hoe zij aan hun (foutieve) informatie zouden gekomen zijn (CGVS, p. 20). Hoewel u verder verklaart dat er dus elf onschuldige burgerslachtoffers, zegt u niet te weten of er een officieel onderzoek plaatsvond naar die inschattingsfout (CGVS, p. 20). Ook dit een bijzonder opvallend vaststelling. Van iemand die beweert dat hij nauw bij de hele zaak betrokken was, mag toch verwacht worden dat hij die informatie heeft. Dat het fout gelopen incident voorts nooit de media zou gehaald hebben, zoals u beweert (CGVS, p. 20), is eveneens opmerkelijk, zeker gelet op de grootorde van deze zogezegde gebeurtenis.

Ook op andere momenten houdt uw voorgehouden asielrelaas weinig steek. De taliban zouden zich gewroken hebben door het huis van een lokale arbakicommandant genaamd [M.] in brand te steken, maar uit uw verklaringen moet opvallend genoeg blijken dat deze man helemaal niet betrokken was bij die mislukte aanval van enkele dagen eerder. U beargumenteert dat hij voor de overheid werkte, wat een eerder vaag argument lijkt aangezien men kan aannemen dat de taliban wel degelijk de juiste verklikker zullen hebben willen opsporen (CGVS, p. 21). Bovendien wordt niet goed ingezien hoe dergelijk overheidsfiguur dan nooit eerder het slachtoffer zou geworden zijn van eventuele vergeldingsacties door de militante groepering, daar hij toch ook woonachtig was in uw regio van herkomst.

U verklaart verder dat de familie [M.] u en [J.] verantwoordelijk hielden voor de brandstichting en dat zij, op hun beurt, uit waren op wraak. [S.] en [M.], de zonen van [M.] en tevens actieve arbaki’s, zouden vier dagen na de brand de vader van [J.] in koelen bloeden neergeschoten hebben terwijl hij bezig was in zijn winkel. Opnieuw moet het wel zeer onlogische karakter van uw relaas benadrukt worden. Het is immers niet aannemelijk dat die zonen over zouden gaan tot dergelijk bruut geweld zonder eerst verhaal te komen halen bij u en [J.] en zonder na te gaan of jullie al dan niet betrokken waren bij de brandstichting, zoals u laat uitschijnen (CGVS, p. 22). U beargumenteert dat zij informatie hadden over jullie betrokkenheid, maar andermaal blijkt dat u geen enkel idee hebt hoe zij aan die (opnieuw foutieve) info gekomen zouden zijn. Nog is het opvallend dat iemand die dergelijke, gewelddadige wijze van handelen toeschrijft aan de arbaki’s, voorts het CGVS hiervan geen enkel ander concreet voorbeeld kan verschaffen (CGVS, p. 22). Het onlogische karakter van uw relaas blijkt overigens eens te meer wanneer u stelt dat de familie [M.] nadien uw oom [A. S.] is komen opzoeken en u aangeeft dat hij nooit het slachtoffer werd van hun geweld, hoewel hij in hun ogen althans toch ook een familielid is van een collaborateur met de taliban. Hiernaar gevraagd, zegt u dat “uw oom uw oom is en niet uw vader” (CGVS, p. 23), wat hier geen afdoende verklaring biedt gezien het ook gaat om een mannelijk familielid en deze in de Afgaanse context als verantwoordelijk worden gezien voor de verwanten.

Verder moet nog gewezen worden op de merkwaardige vaststelling dat uw verhaal blijkbaar geen vervolg kent. Als het CGVS zich afvraagt wat er eigenlijk met [J.] is gebeurd, zegt u daar geen nieuws over te hebben daar u vertrokken bent uit het land. Of leden van de taliban of mensen van de Afghaanse overheid (in casu de familie van [M.]) u na uw vertrek nog zijn komen opzoeken, zegt u evenmin te weten (CGVS, p. 22, 23). Uw onwetendheid omtrent dergelijke zaken, ondanks de contacten met het thuisfront, ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen motieven verder. Dat u bij de DVZ overigens geen enkele melding maakte van de vrees die u zou koesteren voor de familie van [M.], hoewel hier nochtans uitdrukkelijk naar gevraagd werd, komt uw geloofwaardigheid evenmin ten goede. Hiermee geconfronteerd, verklaart u zulks wel gezegd te hebben (CGVS, p. 23). Echter het verslag van de DVZ laat hieromtrent geen ruimte voor eventuele interpretatiefouten. U ondertekende dit verslag voor akkoord en hebt bij aanvang van het onderhoud op het CGVS ook aangegeven dat het onderhoud op DVZ goed was verlopen en dat u geen fouten had opgemerkt bij voorlezing (CGVS p. 2).

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 16 februari 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan.

In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds

sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel

niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's van u en uw vader alsook de vier foto's waarop u afgebeeld zou staan, houden immers geen verband met uw beweerde problemen in Afghanistan. Ze dienen hoogstens ter staving van uw identiteit, wat in deze beslissing niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) alsook in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, §2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en het vertrouwensbeginsel.

2.2. De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift eerst in op haar verblijf bij de taliban en de gebeurtenissen die zich voorgedaan zouden hebben nadat zij kon wegvlugten van de taliban. Zij tracht haar verklaringen te verduidelijken en verder uit te leggen en te verklaren hoe het komt dat zij niet op de hoogte was van de situatie nadat zij het land verlaten had. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op

de staatsgreep van de taliban in 2021 en de invloed dat dit heeft op de beoordeling van haar aanvraag aangezien zij niet opnieuw gehoord werd na deze machtsovername. Zij meent niet de mogelijkheid gehad te hebben om op nuttige wijze haar verzoek aan te vullen in het licht van deze gewijzigde situatie en verwijst daarbij naar een arrest van de Raad.

Vervolgens gaat verzoekende partij in op haar verwestering en preciseert dat zij Afghanistan in 2018 heeft verlaten en reeds meer dan twee jaar in Europa verblijft. Zij zou zich hebben aangepast aan de westerse wereld, aan de manier van leven, denken en de mentaliteit. Zij kleedt en gedraagt zich op een westerse manier. Zij spreekt Engels, heeft veel Belgische vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan nadat zij hier een asielaanvraag heeft ingediend en nadat zij zich psychologisch en fysiek heeft aangepast aan de westerse wereld zal een gevaar voor discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken. Zij vreest om er beschouwd te worden als een afvallige. Zij wijst erop dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan. Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, burens, samenleving, maar ook de taliban die aan de macht zijn. Verschillende terugkeerders zouden zelfs vermoord zijn. De stigmatisering van Afghanen die een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimaliseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen. Zij benadrukt dat er een jaar na de regimeverandering nog steeds heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en dat de objectieve informatie waarop de beslissing is gesteund hieromtrent ook zeer somber is. De commissaris-generaal biedt volgens haar geen geruststellende garanties over een veilige terugkeer. Zij meent dat ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan en ondanks het feit dat er van uitgegaan kan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sedert de machtsovername, de beslissing voorbarig is. Het zou voor haar onmogelijk zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Zij verwijst dienaangaande nog naar een arrest van de Raad.

Vervolgens geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel en besluit zij dat aangezien de argumenten van de commissaris-generaal *supra* weerlegd werden, haar het voordeel van de twijfel dient gegund te worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekende partij dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegepast in situaties van economische crisis en hongersnood. Zij wijst erop dat er nog steeds een gebrek aan informatie is over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Ten gevolge van de machtsgreep van 2021 kent Afghanistan volgens verzoekende partij een ongekende hongersnood en is de situatie dramatisch. Zij vervolgt dat een sprekend voorbeeld van de mate van volatiliteit van de huidige situatie in Afghanistan, de scholingsperspectieven van de meisjes betreft, wat een onderwerp is dat alle aandacht trekt van de internationale waarnemers. Volgens haar is het scholingsverbod van meisjes één van de opzettelijke handelingen van de Taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken. Verzoekende partij vervolgt dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan gedeeltelijk verband houdt met de droogte, maar dat deze droogte politieke oorzaken heeft die geleid hebben tot deze situatie. In tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, is volgens haar de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van het optreden van de actoren in de situatie.

Vervolgens meent verzoekende partij dat zij zich in Afghanistan bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat haar aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor haar leven, haar persoon en haar integriteit. Sinds de machtsovername wordt er veel informatie gemanipuleerd en werden er vele onafhankelijke mediabronnen verplicht om hun werkzaamheden stop te zetten. Hierdoor dient er voorzichtig te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen. Er is volgens verzoekende partij geen sprake van een afname van geweld en dit omwille van meerdere factoren: de aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebelgroepen die vele aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten. Zij voegt toe dat burgers niet gespaard worden, maar integendeel meer dan ooit kwetsbaar zijn en blootgesteld worden aan het heersende conflict. Zij betwist vervolgens de stelling dat er in Afghanistan geen sprake meer zou zijn van een gewapend conflict, gelet op de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP. De stelling dat er slechts één actor overblijft, is volgens haar een foutieve interpretatie en onvolledige analyse van de situatie in Afghanistan. Het vertrek van de NAVO heeft geen einde gemaakt aan het interne gewapende

conflict. Zij stelt dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert, op basis van “een zekere *appreciatiemarge*”, waaronder “het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal”, wat het Hof van Justitie precies oplegt om niet te doen.

2.3. Stukken

2.3.1. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, 30 augustus 2018;
- InfoMigrants, “*Afghans deported from Europe at risk from ‘barbaric regime’*”, 6 september 2021 ;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- UNHCR, “*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*” ;
- UNDP, “*Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis*”, december 2021;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, January 2022
- World Food Programme, “*Afghanistan “situation report”*”, 3 maart 2022 ;
- Amnesty International, “*Afghanistan: Taliban ontzeggen meisjes onderwijs, met grote gevolgen voor hun toekomst*”, 28 maart 2022;
- Dr Christel Querton, “*The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan*”, 11 oktober 2021.

2.3.2. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoekende partij aan het rapport “*Afghanistan: risques au retour liés à «l’occidentalisation»*” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

3. De aanvullende nota’s

3.1. Op 1 maart 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waar hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023;
- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. “*Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. “*Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022.

3.2. Op 8 maart 2023 dient de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin zij volgende documenten aanbrengt betreffende haar verwestering:

- Bewijs van tewerkstelling (stuk 1);
- Oproepingsbrief van de taliban (stuk 2).

De verzoekende partij benadrukt dat zij 3,5 jaar in België verblijft en hier werkt en haalt aan dat zij voor de machtsovername door de taliban gehoord werd.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop

de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoekende partij moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekende partij aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekende partij samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekende partij overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekende partij bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij stelt Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor wraakacties door familieleden van een lokale politiecommandant nadat zij haar en een andere persoon, genaamd J., ervan verdachten samen te werken met de taliban. Verzoekende partij werd samen met J. door de taliban naar een lokaal gevechtsfront gestuurd waar zij de strijdende mannen moesten voorzien van voedsel. Enkele talibanleden verbleven hierna in het dorp van verzoekende partij. De Afghaanse overheid kwam hierachter en wilde de talibanleden bombarderen. Zij bombardeerden echter het foute huis waardoor er meerdere onschuldige burgerslachtoffers vielen. Vervolgens wilden de taliban wraak nemen op de overheid voor dit bombardement en zij staken het huis van een lokale arbaki in brand. Diens familieleden zouden hierdoor wraak willen nemen op verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt verzoekende partij een aantal documenten voor: taskara's van zichzelf en haar vader, foto's alsook een enveloppe. Samen met de aanvullende nota legt verzoekende partij ook nog volgende documenten neer: bewijs van tewerkstelling en een oproepingsbrief van de taliban.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter, te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van verzoekende partij en haar vader alsook de foto's kunnen enkel het bewijs leveren van de identiteit en herkomst van verzoekende partij en haar vader. Deze worden echter niet betwist en houden geen rechtstreeks verband met de door verzoekende partij voorgehouden vluchtmotieven. Bovendien zijn de foto's alsook de enveloppe die door verzoekende partij neergelegd werd, niet van die aard dat zij het relaas van verzoekende partij kunnen staven.

Het bewijs van tewerkstelling in de tuinbouw dat door verzoekende partij wordt neergelegd, toont enkel aan dat zij tewerkgesteld is in België en wordt verder onder punt 6.4. besproken.

De neergelegde oproepingsbrief heeft slechts een beperkte bewijswaarde. Er kan immers op geen enkele manier worden vastgesteld dat deze brief effectief door de taliban werd opgesteld. Uit de vertaling van deze oproepingsbrief blijkt bovendien niet om welke reden de verzoekende partij zich zou moeten aanmelden. Verder is het ook niet aannemelijk dat de taliban pas acht maanden geleden een dreigbrief naar de verzoekende partij zou sturen aangezien zij reeds sinds 2018 Afghanistan verlaten heeft. Waar verzoekende partij in de aanvullende nota opmerkt dat het pas na de machtsovername is dat zij deze dreigbrief verstuurd hebben, stelt de Raad vast dat de machtsovername zich reeds in augustus 2021 voorgedaan heeft. Verzoekende partij slaagt er niet in om te verklaren hoe het komt dat de taliban pas meerdere jaren na haar vertrek uit Afghanistan een dreigbrief aan haar zouden sturen. Bovendien blijkt uit algemene informatie dat er sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude (zie map 'Landeninformatie') in Afghanistan waardoor er ook slechts een beperkte bewijswaarde aan Afghaanse documenten gegeven kan worden.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken omdat zij door de taliban verdacht wordt van verklikking en daarom door hen gezocht wordt. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij gedweept heeft met de taliban. Verzoekende partij kan geen details geven over het conflictgebied, de gevechten, de aanwezige strijders of de duurtijd van het conflict. Zij legt enkel vage verklaringen af met betrekking tot het strijdtoneel. Zij kan bovendien niet aannemelijk maken dat de taliban op haar gerekend zou hebben om hen te helpen, aangezien er verwacht kan worden dat zij beroep doen op personen die hun zaak genegen zijn. Verzoekende partij had zelf geenszins de ambitie om de taliban te vervoegen.
- de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de reeks van incidenten die zich voorgedaan zouden hebben nadat zij samengewerkt zou hebben met de taliban niet overtuigend zijn. Enerzijds is het geenszins duidelijk waarom de Afghaanse overheid zoveel middelen zou inzetten voor de arrestatie van zeven talibanleden, daar verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud laat uitschijnen dat er bijzonder veel taliban aanwezig zijn in haar dorp van herkomst. Anderzijds is het weinig aannemelijk dat de Afghaanse overheid een dermate grote inschattingsfout zou gemaakt hebben, des te meer omdat de verzoekende partij niet kan verklaren hoe zij deze (foutieve) informatie bekomen zouden hebben. Alhoewel er elf burgerslachtoffers gevallen zijn weet de verzoekende partij niet of er een officieel onderzoek heeft plaatsgevonden, hoewel de verzoekende partij stelt nauw betrokken geweest te zijn bij deze zaak. Verder is het tevens opmerkelijk dat dit incident nooit de media gehaald heeft.
- het niet aannemelijk is dat de taliban een wraakactie zouden uitvoeren tegen een lokale arbaki, namelijk door zijn huis in brand te steken, wanneer uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat deze persoon niet betrokken geweest zou zijn bij de mislukte aanval op de taliban.
- het niet logisch is dat de familieleden van de arbaki overgegaan zijn tot zulk bruut geweld, namelijk het vermoorden van de vader J., zonder na te gaan of J. en de verzoekende partij werkelijk betrokken waren bij de brandstichting. Het feit dat de verzoekende partij vervolgens stelt dat haar oom, ondanks dat hij door hen gezien werd als familie van een collaborateur met de taliban, nooit slachtoffer werd van geweld van de familieleden van de politiecommandant, toont het onlogische karakter van haar relaas aan.
- verzoekende partij helemaal niet op de hoogte blijkt te zijn van het vervolg van haar relaas. Zij heeft geen enkel nieuws over wat er na haar vertrek nog gebeurd is met J. en of er nog leden van de taliban of de overheid naar haar zijn komen zoeken, ondanks haar contact met haar familie. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij ingeroepen motieven.
- verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de vrees die zij zou hebben voor de familie van de arbaki, hoewel hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om

deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

6.3.1. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot het strijdtoneel in haar regio van herkomst zeer vaag zijn en niet kunnen overtuigen. Door louter haar verklaringen van tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen in het verzoekschrift, slaagt de verzoekende partij er niet in om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Van een persoon die enkele dagen op vraag van de taliban aan het front heeft moeten doorbrengen, mag verwacht worden dat hij een antwoord kan bieden op vragen zoals hoelang er reeds gevochten werd en hoeveel strijdende talibanleden er ongeveer aanwezig waren. Het feit dat verzoekende partij deze vragen beantwoordt met “*al lang*” en “*ze woonden daar in heel veel huizen*” (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21) ondergraaft de geloofwaardigheid van haar relaas daar deze antwoorden allerminst doorleefd lijken te zijn.

6.3.2. Waar verzoekende partij stelt dat de overheid zo veel middelen ingezet had om de talibanleden te neutraliseren omdat er twee belangrijke commandanten bij waren, merkt de Raad op dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud, wanneer zij de namen van verschillende talibanleden opnoemt, niet vermeldt dat er twee bij waren die erg belangrijk zouden zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Dit betreft een aldus een *post factum* verklaring die niet verzoenbaar is met de notities van het persoonlijk onderhoud. Bovendien is het onverzoenbaar dat de overheid enerzijds enorm veel middelen zou inzetten om deze belangrijke commandanten te neutraliseren, maar anderzijds er niet voor zou zorgen dat zij over correcte informatie beschikken met betrekking tot de locatie van deze talibanleden en zij zulke grote inschattingfout zouden maken. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij.

6.3.3. Met betrekking tot de wraakactie ten opzichte van de lokale politiecommandant, merkt de Raad op dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat deze persoon door de taliban gevisieerd werd omdat hij voor de overheid werkte, maar dat hij niet betrokken was bij de aanval op de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). In het verzoekschrift verklaart verzoekende partij dan weer dat hij door de taliban verdacht werd van het doorgeven van informatie aan het nationale leger. Dat verzoekende partij nu *post factum* haar verklaringen aanpast, leidt er niet toe dat zij de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen. Bovendien brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan die deze versie van de feiten kunnen ondersteunen. Het feit dat verzoekende partij nu een andere versie van de feiten aanbrengt dan tijdens het persoonlijk onderhoud, doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

6.3.4. Ook met betrekking tot de wraakactie van de familieleden van de lokale politiecommissaris die volgde op brandstichting in zijn huis, kan verzoekende partij niet overtuigen. Zij meent dat ze “*waarschijnlijk*” verraden werd door andere dorpelingen. Hier geeft zij echter geen verdere uitleg bij waardoor dit slechts een blote bewering blijft die niet kan verklaren waarom de familieleden van de arbaki haar verantwoordelijk achten voor de brandstichting. Hiermee biedt verzoekende partij bovendien ook geen verklaring voor het feit dat het onaannemelijk is dat deze personen met bruto geweld de vader van J. zouden neergeschoten hebben, maar dat de oom van verzoekende partij bij het bezoek van de familieleden geen slachtoffer werd van hun geweld.

6.3.5. Ten slotte verklaart de verzoekende partij in het verzoekschrift dat de taliban soms nog komen vragen naar haar, maar dat zij verder haar moeder en broers en zussen met rust laten omdat zij vrouwen en jonge kinderen zijn. Zij verklaart ook nog dat J. het land ondertussen ontvlucht is. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde zij echter nog dat zij niet wist wat er met J. gebeurd is en niet wist of leden van de taliban of van de overheid haar nog zijn komen zoeken, ondanks de contacten die zij toen ook al onderhield met haar familie. Verzoekende partij toont niet aan hoe zij in tussentijd aan deze informatie geraakt zou zijn waardoor het een blote bewering betreft waar geen geloof aan kan gehecht worden.

6.3.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te

besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.4.1. Verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat zij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Zij voert aan dat zij Afghanistan in 2018 verlaten heeft en reeds meer dan twee jaar in Europa verblijft waardoor zij de tijd gehad heeft om zich aan te passen aan de westerse wereld.

6.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van

mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.4.3. De verzoekende partij reikt gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat er bij een eventuele terugkeer uit Europa in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Vooreerst maakt de verzoekende partij, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Vervolgens was verzoekende partij reeds meerderjarig bij haar vertrek uit Afghanistan. Zij verblijft sinds 2018 in België. Door louter te verwijzen naar haar verblijf van bijna vijf jaar in Europa en te stellen dat zij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, dat zij Engels spreekt en een sociaal netwerk heeft opgebouwd in België, wat zij bovendien met geen enkel concreet element staft, toont de verzoekende partij niet aan dat zij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat zij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, zonder daarvan evenmin enig document of concreet element voor te leggen, toont zij dit evenmin aan, noch dat in haar hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om haar identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van haar mag worden verwacht dat zij dit opgeeft. Het feit dat zij zich een westerse klederdracht zou hebben toegeëigend is op zich ook geen element van zulke zwaarwichtigheid dat zij zich niet langer zou kunnen schikken naar de Afghaanse normen en waarden. Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij nog steeds Pashtu spreekt, zo blijkt uit haar persoonlijk onderhoud waar een tolk Pashtu aanwezig was.

De verzoekende partij brengt in haar aanvullende nota verder een kopie bij van een bewijs van tewerkstelling in de tuinbouw. Hieruit kan evenmin blijken dat zij zich persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen heeft eigen gemaakt

waardoor zij ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden geviseerd. Het betreft immers enkel een tewerkstelling in België in de tuinbouw en verzoekende partij gaat hier ook niet verder op in. Dit volstaat niet om te besluiten tot het aanwezig zijn van dergelijke elementen of gedragingen zoals hierboven vermeld.

Bovendien hebben haar vormende jaren zich in Afghanistan afgespeeld en toont zij niet dat zij niet in staat kan worden geacht zich te conformeren aan de in Afghanistan heersende waarden en normen, zoals zij beweert in het verzoekschrift. Zij nam immers actief deel aan de Afghaanse samenleving: zij liep enkele jaren school in het staatsonderwijs en volgde vervolgens ook nog les in de madrassa. Verzoekende partij hielp haar vader ook op de boomgaarden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Haar voor het overige algemene betoog over verwestering en de door haar geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt de verzoekende partij immers niet aannemelijk dat zij in haar individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

De Raad kan slechts vaststellen dat actueel geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van de verzoekende partij het geval zou zijn.

Waar verzoekende partij nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt zij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen, zoals heden door de taliban vormgegeven, niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking missen om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoekende partij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat zij zich ondertussen westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Wat betreft haar betoog in het verzoekschrift over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde

van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik

wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kapisa. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoekende partij voert in het verzoekschrift echter geen individuele elementen aan die aantonen dat zij door een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In bovenstaande analyse werd rekening gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn, zoals hoger ook reeds uiteengezet werd. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van NGO's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld, dat rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In zoverre in het verzoekschrift de verwerende partij een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. De verzoekende partij toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van artikel 10 van de Asielprocedurerichtlijn en de door haar geciteerde rechtspraak, noch dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek niet langer noodzakelijk is.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10.1. Verzoekende partij gaat vervolgens in op het feit dat zij niet meer gehoord werd na de machtsovername van de taliban en is van mening dat zij hierdoor niet de mogelijkheid heeft gekregen om op nuttige wijze haar verzoek aan te vullen.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoekende partij in het verzoekschrift en in de aanvullende nota.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekende partij in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. De verzoekende partij moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

De verzoekende partij, die op 16 februari 2021, werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt de verzoekende partij evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die kunnen bijdragen tot

zijn erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan de verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt in punt 4, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift haalt de verzoekende partij verschillende elementen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Afghanistan in navolging van haar verblijf in België en geeft zij aan dat zij verwesterd is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, namelijk uit punt 6.3 en 6.4, werden deze elementen door de Raad onderzocht in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie. Uit hetgeen voorafgaat blijkt niet dat er *in casu* specifieke feitelijke en juridische omstandigheden voorhanden liggen waaruit blijkt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien de verzoekende partij opnieuw gehoord was geweest. De elementen die de verzoekende partij aangebracht heeft werden in een *ex nunc*-onderzoek door de Raad onderzocht.

10.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. M. HEIRBAUT ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS